

ת"פ 11234/10/19 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד סלמאן אל אעסם

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ח תמוז תש"פ
20 יולי 2020

ת"פ 11234-10-19 מדינת ישראל נ' אל אעסם
תיק חיצוני: 342339/2018

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - פמ"ד
	ע"י ב"כ המתמחה אדגרד בניאגויב
נגד	סלמאן אל אעסם
נאשם	ע"י ב"כ עו"ד ורד אברהם

החלטה בטענה מקדמית

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות בחיה שבהחזקתו, בניגוד לסעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בכתב האישום מיוחס לנאשם, כי בתאריך 29.07.18, עת רעה, ביחד עם בנו ונכדו, עדר כבשים בשטח הסמוך לכביש 234, באזור צומת אורים - בסמוך לשעה 20:38 - העביר את העדר משטח מרעה שבצדו המזרחי של הכביש אל צדו המערבי, מבלי להשתמש באמצעי תאורה, אשר יאפשרו לנהגים להבחין בעדר החוצה את הכביש.

נפגע העבירה - מר משה ספיבק, נהג טיולית מ.ר. 86-094-52, התקרב אל קטע הכביש בו חצה העדר ובשל החשיכה לא הבחין בו, אלא במרחק של מטרים ספורים ממנו ולפיכך - לא היה בידו סיפק לבלום את הטיולית, אשר פגעה בעדר הכבשים.

בעקבות הפגיעה - מתו שלושים כבשים מתוך העדר.

לאחר שנתקיימו מספר דיונים מקדמיים - הועבר התיק לטיפולו של מותב זה.

בפתח הדיון, טענה ההגנה, כי יש לבטל את כתב האישום וזאת מכוח אכיפה בררנית.

לטענת ההגנה - לא חקרה משטרת ישראל את התאונה. כך, לא נבדקו סימני בלימה; לא נבדקה התאורה במקום.

לטענת ההגנה - בחרה משטרת ישראל לחקור את הנאשם לבדו בגין חשד לעבירות ולא בדקה אפשרות, כי האחריות לתאונה מוטלת על הנהג הפוגע.

בתגובת המאשימה נטען, כי טענת ההגנה אינה מבוררת דיה ואינה מצביעה על התנהגות פסולה, מפלה, או רשלנית מצדה של הרשות החוקרת.

עוד נטען, כי העבירה בגינה הועמד הנאשם לדין - היא עבירה התנהגותית, כך שהעובדה, שנגרמה תאונה - איננה חלק מיסודות העבירה והנאשם עומד לדין בגין הסיכון שיצר, עת חצו הכבשים שבשליטתו את הכביש הבין-עירוני, ותו לאו.

בתשובה לתגובת התביעה נטען, כי "לא יכול להיות חולק שגם המתלונן יצר סיכון שהוביל לתאונה" וכי חלקו של המתלונן עשוי להיות אף גדול מחלקו של הנאשם. עוד נטען, כי המדובר בשני צדדים שהיו מעורבים בתאונת דרכים וכי צד אחד - נהג הרכב שדרס את הכבשים - לא נחקר כלל באזהרה.

לאחר שבית המשפט עיין בטענה המקדמית, בתגובה ובתשובה - לא מצא ממש בטענת ההגנה.

כפי שפורט בתגובת המאשימה - אין הנאשם עומד לדין על חלקו באחריות לתאונת הדרכים, אלא בשל הסיכון שיצר, לכאורה, למשתמשים בדרך ועניין זה מנותק מתאונת הדרכים ומשאלת האחריות לתאונה זו.

כך, אף אם תחליט התביעה להעמיד לדין נהג כלשהו בגין אחריות לתאונה - אין בכך כדי להשליך על אחריותו של עובר העבירה דנן, ככל שיצר, בהתנהגותו, פוטנציאל לסיכון.

ראו פרופסור י' קדמי **על הדין בפלילים - הדין בראי הפסיקה**, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2006, חלק III, ע' 1325-1328.

שאלת הציות לכללי התנועה - היא שאלה אחרת, אשר אם תימצאנה ראיות לסטיה מהכללים על ידי הנהג הפוגע - אף תטופל על ידי תביעה אחרת, בבית משפט אחר, בכפוף לכללי דיון אחרים.

שאלה זו אינה עומדת במישור אחד עם ההכרעה בעבירה דנן.

מעבר לאמור יצוין, כי למעשה - טענות ההגנה הן טענות משפטיות בכסות של טענות עובדתיות. קרי: ההגנה סבורה שהנאשם לא חרג מהכללים וגורם אחר - הוא שיצר הסיכון בדרך. זאת טענה, שאין מניעה לבררה במסגרת ההליך דנן,

ואינה בגדר טענה מקדמית. העובדה, כי גורמי החקירה והתביעה הסיקו, שהאחריות מוטלת על הנאשם - אינה מונעת מבית המשפט להסיק אחרת; גם אי-ביצוע פעולות חקירה מסוימות - ככל שבית המשפט ימצא, שהיו רלבנטיות והיה צורך לבצען - הוא עניין, אשר, במקרים המתאימים, אין מניעה, כי יינתן לו משקל בהכרעה העובדתית.

לאור כל האמור - אין בית המשפט מוצא מקום לביטול כתב האישום.

ההגנה תגיש מענה מפורט בכתב, לרבות התייחסות לגדר הכפירה; טענת אליבי; קבילות אמרות הנאשם; רשימת העדים לחקירה - עד שבעה ימים לפני המועד הנדחה. המזכירות תעקוב.

הצדדים יהיו ערוכים לדיון לפי סעיף 144 לחסד"פ.

המזכירות תשגר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תש"פ, 20 יולי 2020, בהעדר הצדדים.